

Uçurtmaların Ardındaki Pervasız Zülucükler

(Çoğu kez kalemi elime aldım fakat yaşadıklarımı anlatacak gücü bulamadım ya da ne yazarsam yazayım anlatamayacağımı düşündüm. Aslında birçok şeye karşı inancımı yitirmiş, katışıksız, karşılıksız sevginin varlığını unutmuştum. Belki bundandı yazamayışım. Bir çocuğun gözünden dünyaya bakmalı çok uzun zaman olmuştu. Ve içimdeki çocuğu bir parkta oyun oynamazken kaybetmiştim.)

Ve sonra İLKİYAR... İlk proje 'Şubat'... Son 4-5 günlük bir kısmına katılacaktık. Ani bir karardı. Karar sonrası sancılı bir süreç. Ama kararlıydım, gidecektim. Öyle de oldu 😊 Dört kişi Mersin otogarında kalkış saatini bekliyorduk. Sürekli inanamıyorum sözcüğünü tekrar ediyordum. Sekiz- dokuz saatlik bir yolculuktan sonra sabahın ilk ışıklarıyla Kızıltepe'ye vardık. Hala inanamıyordum. Şaşkınlık, korku, heyecan... Biraz bekledikten sonra başka bir araçla Gazi Yibo'ya vardık. Heyecanla Bilim Otobüsünü bekliyorduk. Bir tablo gibi karşımızda duran Mardin manzarası arasından işte görünmüştü otobüs. Heyecanım bir kat daha artmıştı. Sonra okula geçtik ve minik parıltılar göz kamaştırmaya başladı. Benim dizlerim titriyor ve ellerimde çiviler. Yolda kafamda yüzlerce kez kurduğum diyalogun tam da ortasındaydım artık. Ne olacaktı şimdi, ne diyecektim, nasıl konuşacaktım?

Nasıl döküldü cümleler dudaklarımdan bilmiyorum, dizlerimin titremesi ne kadar devam etti onu da bilmiyorum. Titrek sesimle ilk cümleler dökülmüştü artık dudaklarımdan. Sonra ilk isimler değdi kulaklarıma, ilkyarlar düştü yüreğime. Her şey sandığımdan çok daha farklıydı. Onlarla kahvaltı, ilk etkinlikler... Zaman geçtikçe içimdeki korku ve heyecan yerini sevgi ve mutluluğa bırakıp gitmişti. Ve bulmuştum işte. Böyle bir güzelliğe dokunabilmenin muhteşemliği, içindeki çocuğu duyup çocuk olabilmek yeniden, bulmuştum. Katışksız sevmek, karşılıksız... Aslında en çokta umudu bulabilmek, yeniden inanmak bir şeylerin güzelleşebileceğine... Tekrar hayata tutunmayı başaracak şeyler bulmak...

Artık her sabah bir kavuşma ilkyarlarıma, her akşam bir ayrılık oluvermişti. Kendime şaşırıyordum ve çocuklara. Hiç bilmiyordum yüreğimin bu kadar sevgiyi taşıyabileceğini, bu kadar sevebileceğini. Ardında minik eller bırakırken minik yüreklerinde heyecanla beklenen yer için yola düşmek karmakarışık bir duyguydu.

Aklımda sürekli tekrarlanan güzel kareler var. Pırıl pırıl gözler, minik bedenlerinde kocaman yürekler. Ve yüreklerinde bize açtıkları büyük sevgi tarlaları, içlerinde milyonlarca umut çiçekleri... Birileri koparsa da, zor kışlar geçirseler de her şeye rağmen sevgileri umutlarını yeşertti, umutlarımı yeşertti.

- Yılmak var mııı?
—Yooookkk
—Pes etmek var mıııı?
—Yooookkk
— Hadi daha hızlı koşalım öyleysee.....

*“Uçurtmalar uçurmak göklere
ardında minik patırtılar,
bulutlara değen mutluluk çığlıkları.
Uçurtmalar uçurmak
ardında pervasız gülücükler...
Mutlulukla uçarcasına koşmak...
Uçuşturmak acıları....”*

Ne de güzeldi onlarla uçurtma uçurmak. Konuşmak, meraklı bakışlarını görmek, heyecanlarını sevgilerini hissetmek, koşmak, gülmek, oynamak, kocaman sarılmak... Daha anlamlıydı her şeyden, daha güzel. Yeniden çocuk mu olmuştum yani? Başarabilmiş miydim? Bulmuş muydum kaybettiklerimi? Ama yok! Çok daha fazlasını vermişlerdi minik elleriyle ellerime, yüreğime.

Gözlerinde yıldızlar parlıyor sanki o kadar güzeller ki. Kocaman yürekleri o kadar temiz ki. Hepsinin hayatında çocukluklarına ağır yükler var oysa. Pek güzel bir dünya değilse de yaşadığımız yer onların dünyası, hayalleri, umutları muhteşemdi benim için. Hayal edemeyeceğim kadar saf, temiz. Zekâları, hayatın onlara sunduğu imkânlar daha doğrusu imkânsızlıklarıyla keşfedilmeyi bekleyen uçsuz bucaksız, muhteşem ülkeler. İçlerindeki sürprizler şaşırtıcı, göz kamaştırıcıydı. Her hareketleriyle hayran bırakıyorlar kendilerine.

- Söz müüüü?
—Sööözzz.....

Bir 'söz' böyle inançla, böyle içten... Duymak, dinlemek, görmek, hissetmek tarif edilemez, edemiyorum da.

Küçücük ellerinde ağır soğuklar, koskocaman yüreklerinde büsbüyük umutlar var. Bizi bekleyişlerinde heyecanı ve vazgeçip hafta sonlarından bizim için kalmalarını dinleyince bir kez deha şaşıyorum. Şaşırmamak elde değildi zaten bu duruma.

'Yatma vakti gelmiştir artık. Yurtta ellerimde bir masal kitabı bir odaya girdim. Yine heyecanlanmıştım. Ben daha önce bir çocuğa masal okumamıştım ki hiç. Hem yarın ayrılacaktık koca bir günün mutluluğu ve bir vedanın bütün hüznü içimize dolmuştu aynı anda. Vedalaşmak çok ağır geliyordu, bunu düşünmek bile. Vedalaşmak istediler, 'önce masal' dedim. Ama bir şartla okurum yataklarınıza yatıp gözleriniz kapatarak dinleyin ki her şey daha kolay cansın. Okumaya başladım. Sesim heyecanımı ele veriyor muydu bilmiyorum. Masal bitti. Şaşırdım, üçü de uyumuştur. Uyandırmamaya çalışarak üstlerini örttüm, öptüm ve çıktım zor bir vedayı geride bırakmıştım.'

Benimde yaşadığım en güzel,
en çok öğrendiğim,
en çok mutlu olduğum,
en çok bu kadar sevebildiğim ve daha tarif edemediğim
bir sürü en güzel duygu arasında masalımın bir bölümü sona
ermişti. Ve geri dönüş, hiçbir şey kaldığı yerde değil ve ben kaldığım ben değil.
Proje bitti ben döndüm ama ardından mektuplarıyla uçarak yanıma geldiler bu
da çok sevindiriciydi ☺

Pırıl pırıl gözleriyle hatırlıyorum. Evet, yıldızlar parlıyor gözlerinde. Birer birer, yıldızlar sonra geleceklerine ışıyan, gökyüzümüzü aydınlatan, umutlarıma ışık tutan... Geleceklerine ışıyan yıldızlar.

Şimdi ve geleceğimde...

Nilay Hoşaf
Mersin Üniversitesi
Sınıf Öğretmeliği 1.Sınıf
Çocuklarımız, yıldızlarımız ilk yar'larımız...
www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr

